

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DEN GAMLE KAMMERHERRE

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908714809152/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

herren, hvor strængt han ellers holdt over Rangen: for gud-bevares hvor di to Brødre elskede hverandre!

— Saa—aa? gjorde de det? spurgte jeg.

— „Jeg synes Di hugger svært løs paa Skoven, lille Egelund? Min Bro-der (han sa'e altid Bro-der, gjorde han, den gamle Avekæt!) min Bro-der burde dog virkelig tænke lidt paa sin Eftermand.“ — — Og véd Di, hva' Kammerherreinden betroede min Kone engang? — — Di kan jo aldrig holde Mund, di Fruentimmer!

— Nej, sagde jeg — hvad var det?

— Ja nu' er *jeg* jo li'esaa tosset! lo Egelund — Men herregud, di er jo døde allesammen! — — Jo, han ha'de sagt til hende, at hun gærne maatte faa et Barn med hvem det skulde være, bare for at Kammerjunkeren kunde bliive snydt for Gaarden!

— Det er ikke muligt! sagde jeg.

— Jo Gu' er det saa! Men det allergrinagtigste var, at han forbød hende at faa det med Baronen paa Vintersborg, ene og alene af den Grund, at han kørte med seks Heste og Kammerherren kun med fire!

— Aa nu lyver De! sagde jeg.

— Nej Gud Fa'en! min Kone var sgu ikke a' den Slags!

— Men der *kom* jo ingen Børn.

— Næ, sagde Egelund — Kammerherreinden var jo no'et a' en Grundtvigianer — — Fa'en bli'e ellers klog paa di Fruentimmer! vedblev han — for efter Middagene deroppe saa kunde hun godt ligge paa Chaiselongen og vise sine Silkestrømper. Og jeg har mange Gange set ham, den lille visne Amtmand Schoppe kysse hendes Haand, saa han smadskede ved det. — — Men det forbyder Grundtvig kanske ikke!

— Kammerherren var jo Doktor filosofæ? spurgte jeg.

— Ja, ja! Gud naadige var han det! lo Forpagteren, og Vorten vippede, og Vifterne gik. — Det var han blevet engang, han kom hjem fra Udlandet. Og han var meget mere stolt over det end over at være Kammerherre. — — Men Christian den ottende var nok gal for 'et, for til Hoffet kom han aldrig.

— Var han da Kammerherre, før han blev Doktor?